

בנדון מטעם העותר. העותרים מתנגדים לבקשה ואף מבקשים כי יפסקו הוצאות לזכותם. לטענתם, הגשת העתירה הייתה מוצדקת, ולו בשל חוסר היענות המשיב לפניותיו. המענה הראשון לפניות העותר על ידי המשיב, על פי טענת העותרת, בא רק באמצעות תגובת המשיב לעתירה שבנדון.

2. לאחר עיון בחומר שלפני ובטענות בעלי הדין, נחה דעתי כי דין הבקשה לפסיקת הוצאות כנגד העותרים בהליך זה, להתקבל. כאשר מדובר במקרה בו מתבקש חיובו של העותר בהוצאות, אמות המידה הן במידה מסוימת "תמונת הראי" של המקרים בהם העותר מבקש לחייב את המשיב בהוצאותיו. כך, אם נמחקה עתירה לאחר שלא נמצא צידוק בהגשתה, יש לכאורה מקום לפסיקת הוצאות לטובת המשיב לה (ראו בג"ץ 703/89 ענת מכבסת קיטור בע"מ נ' משרד הבריאות (לא פורסם)). הוא הדין למשל אם העותר לקה באי מיצוי ההליכים קודם הגשת העתירה או בשיהוי (ראו בג"ץ 6389/03 אחידב נ' משטרת ישראל (לא פורסם, מיום 28.10.03)). יחד עם זאת, יש לזכור כי עצם העובדה שעותר מחק עתירתו מבלי לקבל הסעד אותו ביקש אינה מעידה בהכרח כי העתירה לא הייתה מוצדקת מלכתחילה. יש לבחון כל מקרה על-פי נסיבותיו. במצב דברים מעין זה, הנטל מוטל על העותר שפתח בהליכים משפטיים כנגד המשיב תוך גרימת הוצאות, והחליט מטעמיו שלו לזנוח את עתירתו טרם הכרעה בה (בג"ץ 7944/04 לוכסמבורג תרופות בע"מ נ' מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 5.1.05)).

3. על רקע זה, יש לבחון את נסיבות המקרה שלפני. אין חולק כי העותרים קיבלו מענה לפנייתם וזאת כעולה מנספח ע/7 לעתירה – מכתב מיום 5.1.09. אלא שהעותרים סבורים כי אין די במענה זה – שהפנה אותם להליך השגה אחר (הגשת בקשה במת"ק במקום השגה ליועמ"ש), ועל כן היתה העתירה מוצדקת. כלום בכך יש כדי לעמוד בנטל המוטל עליהם שעה שנמחקה עתירתם בלא קבלת הסעד? תשובתי לשאלה זו היא בשלילה. עמדת המשיב נותרה ועודנה לפיה ביציאתו של העותר 1 מן האזור יש משום סיכון בטחוני. על עמדה זו ידעו העותרים עוד טרם הגשת העתירה, בלא קשר להליך ההשגה אותו ביקשו להגיש. לא מצאתי בתגובתם לעניין ההוצאות כי עמדו בנטל להראות מדוע למרות שלא קיבלו הסעד, והמשיב לא חזר בו מעמדתו, מוצדק לפטור את העותרים מהוצאות המשיב בגין עצם הגשת העתירה.

4. מעבר לכך, דומה כי לב עתירתם וטענתם של העותרים כוונה למעשה כנגד נהלי המשיב לעניין אפיקי הפניה העומדים לרשות המבקשים לצאת מן האזור, ובעיקר כנגד ההנחיה – או הפרקטיקה – לפיה כביכול לא עומדת עוד למבקשים האפשרות להשיג על סירוב יציאה בגשר אלנבי במשרד היועמ"ש; אלא רק בפניה למת"ק,

האורכת זמן רב. יש להעיר, כי טענות אלו למעשה לא נתבררו בעתירה שכן זו נמחקה לבקשת העותר מבלי שנתקיים בה דיון לגופו. הדיון בבקשה לפסיקת הוצאות אינו המסגרת המתאימה "להחייאת" טענה זו ולהכרעה בה. בנוסף, ולנסיבותיו של הליך זה, הרי שקיים קושי בקביעה שהיה מוצדק להגיש העתירה במועד בו הוגשה ובלא מיצוי ההליך החלופי שהוצע על ידי המשיב. זאת, שעה שכעולה מתשובת המשיב מיום 5.1.09, בקשה בעניינו של העותר הוגשה עוד ביום 4.12.07 וסמוך לאחר מכן כבר ידעו העותרים כי ניתן להגיש בקשה בנדון למשרדי המת"ק. כזאת לא נעשה, לא אז וגם לא לאחר המכתב מיום 5.1.09, ובמצב דברים זה, מקובל עלי כי מוצדק להשית על העותרים את הוצאות העתירה.

5. בקשת המשיב מתקבלת אפוא וממילא נדחית בקשת העותרים. בשים לב להיעדר הצורך בקיום דיון וכן הסיום המהיר של ההליך על-ידי העותרים, ישאו העותרים בהוצאות המשיב בגין עתירה זו בסך של 3,000 ₪. סכום זה ישא הפרשי ריבית והצמדה כדין מיום ההחלטה ועד התשלום בפועל.

ניתנה היום, ד' בניסן תשס"ט (29.3.2009).

יגאל מרזל, שופט

ר ש ם